

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **I. K.**, narozen X,
bytem X
zastoupen JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou
se sídlem Májová 606/35, Cheb

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany dne 5. 6. 2025 pod č.j. OAM-0384589/DO-2025 jako nepřijatelné

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany dne 5. 6. 2025 pod č. j. OAM-0384589/DO-2025 jako nepřijatelné, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 270 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Veroniky Pupalové, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spočívá ve vrácení žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany dne 05.06.2025 pod č. j. OAM-0384589/DO-2025 jako nepřijatelné.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V žalobě žalobce uvedl, že se dne 5. 6. 2025 obrátil na žalovaného se žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, kdy jeho žádost evidovaná žalovaným pod č. j. OAM-0384589/DO-2025 byla žalobci obratem vrácena a označena jako nepřijatelná.
3. Žalovaný vyhodnotil předmětnou žádost o dočasnou ochranu žalobce jako nepřijatelnou z důvodu, že žalobci byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně v Rumunsku, a postupoval s odkazem na § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“).
4. Žalobce je přesvědčen, že k dnešnímu dni splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice, a proto jeho žádost o dočasnou ochranu neměla být vyhodnocena jako nepřijatelná.
5. Dále žalobce poukázal na judikát Nejvyššího správního soudu č.j.: 1 Azs 174/2024-42, ze dne 3. 4. 2025, opřený o platnou judikaturu EU, jako například o rozsudek „Krasiliva“, jakož i na rozsudek Městského soudu v Praze č.j.: 6 A 122/2024-55 ze dne 28. 5. 2025, na základě kterého žalovaným již konal v obdobném případě udělení pobytového oprávnění typu: D/DO/967, číslo vízového štítku: X a v rozsahu dříve udělené dočasné ochrany EU Rumunskem došlo tedy v případě žadatele k vyznačení pobytového oprávnění v České republice.
6. Žalobce dále uvedl, že z Ukrajiny utekl před válkou v obavě o svůj život a pro svou cestu do ČR si jako první tranzitní zemi EU vybral Rumunsko, které mu udělilo dne 23. 5. 2025 dočasnou ochranu z důvodu a v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace.
7. Do ČR žalobce přicestoval za svými přáteli a příbuznými, kdy takový byl jeho původní cíl při cestě z Ukrajiny. Žalobce má na území ČR zajištěné sociální zázemí a žije zde zcela v souladu s místními zvyklostmi, přičemž zde si žalobce přeje svobodně setrvat do ukončení války ve své zemi. Poté co žalobce zjistil, že žalovaný udělil pobytové oprávnění jinému žadateli v obdobné situaci, pokusil se dne 05.07.2025 podat svou žádost o pobyt

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prostřednictvím žalovaného, včetně potřebných náležitostí, avšak žádost byla žalovaným vyhodnocena jako nepřijatelná.

8. Následně žalobce dne 10. 6. 2025 v Rumunsku řádně zrušil svůj dlouhodobý pobyt, poskytnutý mu v rámci dočasné ochrany a zároveň na pracovišti rumunského Ministerstva vnitra odevzdal i doklad, deklarující toto pobytové oprávnění, „*Permis nr. X*“.
9. Žalobce je přesvědčen, že bránění mu v podání jeho žádosti o pobyt představuje nezákonný zásah žalovaného, který krátí žalobce na jeho právech. Obzvláště, když jak patrně v odst. [32] odůvodnění rozsudku NSS v Brně, č.j.: 1 Azs 174/2024-42, ze dne 03.04.2025, kdy: cit. „*Udělení dočasné ochrany ve smyslu zákona č. 65/2022 Sb. tak ve skutečnosti znamená poskytnutí dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382, nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. Dočasná ochrana ve smyslu českých právních předpisů je tedy pouze jakousi legislativní zkratkou pro oprávnění k pobytu na území České republiky (jak je i zřejmé z § 2 zákona č. 65/2022 Sb. a § 2 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců), tj. pobytové oprávnění, které jsou členské státy včetně České republiky povinny držitelům dočasné ochrany vystavit a poskytnout jim v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.*“
10. Proto je žalobce přesvědčen, že jeho žádost měla být žalovaným v místě a především v čase již bez výhrady přijata a následně přezkoumána, aby ze strany žalovaného nedocházelo k dalším neoprávněným průtahům legalizace pobytu žalobce na území ČR. Navrhl proto, aby soud rozhodl, že zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany dne 5. 6. 2025 pod č. j. OAM-0384589/DO-2025 jako nepřijatelné, byl nezákonný, a aby žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobci.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vyhodnotil žádost žalobce jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., jelikož žalobce figuruje v Platformě pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy (*Temporary Protection Platform*) jako držitel dočasné ochrany v Rumunsku. Svědčí o tom, znak „*tp*“ uvedený v rubrice „*Type of protection*“.
12. Pokud jde o závěr Nejvyššího správního soudu o existenci sekundárního práva volby členského státu, žalovaný se domnívá, že je nesprávný a po upřesnění výkladu, který přineslo prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „*prováděcí rozhodnutí 2025/1460*“), je zřejmé, že žádné právo sekundární volby členského státu neexistuje. Přesněji neexistuje právo na to, aby vysídlená osoba, která již získala pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v některém z členských států, se přesunula do dalšího členského státu a tam získala pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany a čerpala z výhod spojených se statutem osoby požívající dočasné ochrany.
13. Žalovaný pak obšírně vyložil, že i pokud by žalovaný odhlédl od aktuálního prováděcího rozhodnutí Rady, kterým se prodlužuje dočasná ochrana, z normativního textu směrnice 2001/55/ES skutečně právo sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany (tj. oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany) v rámci členských států EU neplyne. Ostatně to potvrdil opakovaně i Nejvyšší správní soud. Držitelům dočasné ochrany jsou přiznána práva definovaná v kapitole III směrnice 2001/55/ES, resp. členskými státy jsou ve vztahu k těmto osobám definovány povinnosti v člancích 8–16. Z žádného z uvedených

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ustanovení neplyne, že by dotčeným osobám bylo též přiznáno právo sekundárního pohybu v rámci EU.

14. Konečně žalovaný reagoval na tvrzení žalobce o tom, že v konkrétním případě žalovaný žádosti o vydání o udělení dočasné ochrany vyhověl i přesto, že cizinec získal oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.
15. Zde žalovaný zdůraznil, že této žádosti o udělení dočasné ochrany vedené pod spisovou značkou OAM-415944/DO-2024 vyhověl, ovšem pouze v důsledku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2025, č.j. 6 A 122/2024-55. Navíc tak učinil ještě předtím, než bylo přijato nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, kterým se prodlužuje dočasná ochrana do roku 2027 a které obsahuje 2 nové recitály, z nichž je zřejmé, že osoby které již získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, nemají právo na získání pobytového oprávnění ze stejného titulu v jiném členském státě.
16. Žalovaný svou v praxi nezměnil a postupuje podle zákona a vyhodnocuje žádosti osob, které získaly povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě stále jako nepřijatelné. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
18. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
19. Žaloba je důvodná.
20. Pokud jde o skutkovou stránku věci, ze spisu předloženého žalovaným je zřejmé, že žalobce podal dne 5. 6. 2025 žádost o poskytnutí dočasné ochrany, jež byla žalovaným zaevidována pod sp. zn. OAM-384589/DO-2025 a současně byla žalobci vrácena jako nepřijatelná, neboť žalobce získal dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Tuto skutečnost žalovaný zjistil výpisem z evidence *Temporary Protection Platform*, v níž je evidována dočasná ochrana žalobce v Rumunsku.
21. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
22. Ochranu podle § 82 a násl. soudního řádu správního může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

23. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU (Rumunsku). Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS z 30. 5. 2017). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
24. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobci vrátil jako nepřijatelnou. Soud předesílá, že v nedávné době došlo k notnému judikатурnímu vývoji stran chápání institutu dočasné ochrany. V prvé řadě nelze opomenout rozsudek Soudního dvora Evropské unie (SDEU) ve věci C-753/23, Krasiliva, z 27. 2. 2025, na nějž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, z 1. 4. 2025 a č. j. 1 Azs 336/2024-42 z 3. 4. 2025, a již zmíněným rozsudkem č. j. 1 Azs 174/2024-42 z 3. 4. 2025. Tyto prvotní závěry pak převzaly i další senáty NSS (např. rozsudky č. j. 9 Azs 20/2024-37 z 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 271/2024-43 ze 17. 4. 2025, č. j. 10 Azs 4/2025-49 z 24. 4. 2025 a č. j. 5 Azs 217/2023-36 z 25. 4. 2025, a mnoho dalších).
25. Posléze reagoval i zdejší soud, který již zohlednil i navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky č. j. 10 A 6/2025-61 z 23. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38 z 30. 4. 2025, č. j. 10 A 42/2025-33 z 16. 5. 2025, č. j. 5 A 42/2025-39 z 20. 5. 2025, č. j. 18 A 22/2025-52 z 3. 6. 2025, č. j. 10 A 56/2025-39 ze 17. 6. 2025 a č. j. 18 A 49/2025-33 ze 17. 7. 2025.) Rozhodující senát se s vyslovenými závěry již v jiných případech plně ztotožnil. Proto z nich vychází a v podrobnostech na jejich precizní odůvodnění odkazuje.
26. Z těchto rozhodnutí jednoznačně plyne, že žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) lex Ukrajina z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v informačním systému členských států (*Temporary Protection Platform*) jako držitelka povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.
27. Soud proto přisvědčil žalobci, že mohl dosáhnout na dočasnou ochranu již na základě toho, že splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí. Žalobce tedy splňuje výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí (v opačném případě by mu ostatně dočasná ochrana v Rumunsku nebyla udělena). Svědčí mu tudíž i právo sekundární volby hostitelského státu, které pro zásah žalovaného, jenž mu podanou žádost vrátil jako nepřijatelnou, nemohl realizovat.

28. Na právě uvedeném nic nemění „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 z 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež již bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie 24. 7. 2025.
29. Soud při vypořádání této argumentace v dalším odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. října 2025, č.j. 10 Azs 189/2025 – 21, ve kterém se uvádí:

„NSS se obdobnými případy už vícekrát zabýval. Dospěl přitom k tomu, že z unijního práva plyne právo na sekundární pohyb osob s dočasnou ochranou. Jejich žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany tak nemohou být nepřijatelné (rozsudek ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 70). Tento závěr platí i po přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, které nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany – a taková změna neplyne ani ze znění preambule (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, čj. 1 Azs 126/2025-28, body 11 až 15). Městský soud rozhodl zcela v souladu s tímto právním názorem NSS. Totožné kasační námitky ministerstva, směřující proti jednotné rozhodovací praxi správních soudů, posoudil NSS opakovaně jako nedůvodné (už citovaný 1 Azs 126/2025, body 8–15; nebo rozsudek ze dne 18. 9. 2025, čj. 22 Azs 125/2025-45, body 10–24). Ani v této věci není důvod postupovat odlišně, a proto NSS na své dosavadní rozsudky jen odkazuje. Současně znovu dodává, že považuje za nanejvýš žádoucí, aby ministerstvo promítlo jednoznačné závěry judikatury do své vlastní praxe a ukončilo nezákonné zásahy do práv jednotlivců.“

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Z výše popsaných důvodů soud podle § 87 odst. 2 věty první soudního řádu správního určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci 5. 6. 2025 vrátil jeho žádost jako nepřijatelnou, byl nezákonný, a žalovanému zakázal, aby pokračoval v porušování práv žalobce a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením této žádosti.
31. Žádost tedy bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek vydat pobytové oprávnění. Pokud je původní rumunské pobytové oprávnění skutečně nadále platné a trvá, žalovaný žalobce poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Jestliže bude žalobce na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, žalovaný ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde dle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění mu žalovaný vydá oprávnění k pobytu. V případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve žalobce, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném hostitelském státě. K tomu mu žalovaný poskytne potřebnou součinnost.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a jeho náklady spočívají v odměně advokátky za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí podle nového znění advokátního tarifu částku 4 620 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky), a v související úhradě hotových výdajů advokátky dvěma paušálními částkami ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 cit.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vyhlášky), zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 12 270 Kč a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou zástupkyně žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.